

Daag me uit

Van dezelfde auteur:

De koorts

DAAG ME UIT

MEGAN ABBOTT

the house of books

Voor mijn ouders, die me ambitie hebben bijgebracht

Oorspronkelijke titel

Dare Me

Uitgave

Reagan Arthur Books/Little, Brown and Company

Copyright © 2012 by Megan Abbott

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
Literair Agentschap, te Amsterdam

Vertaling

Eefje Bosch

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer bno

Foto auteur

Drew Reilly

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4308 3

ISBN 978 90 443 4309 0 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

*Vervloekt zij de gladde arriviste
Die de kapitein uiteindelijk brak
En zijn rode, rode hart eruit viste
Wat de haviken hun snavels deed slijpen, klak klak.*
- John Crowe Ransom

Proloog

‘Er is iets gebeurd, Addy. Je moet komen.’

De lucht is zwaar, nevelig, fijn. Het is bijna twee uur ’s nachts en ik sta op mijn tenen op het opstapje, met mijn duim tegen de zilverkleurige knop: 27-G.

‘Schiet alsjeblieft op.’

De intercom zoemt, de deur klikt open, en ik ben binnen.

Terwijl ik door het portaal loop zoemt hij nog steeds, de glazen wanden trillen ervan.

Net als bij die rampoefening op de basisschool, waarbij Beth en ik dicht tegen elkaar aan kropen, met onze benen in spijkerbroek tegen elkaar aan gedrukt. Het geluid van onze eigen ademhaling. Voordat we allemaal niet meer geloofden dat een tornado, of wat voor ramp dan ook, ons ooit zou kunnen treffen.

‘Ik durf niet te kijken. Dwing me alsjeblieft niet om te kijken.’

In de lift, helemaal naar boven, wankel op mijn benen. De nummers gloeien op: 1-2-3-4.

Het is donker in het appartement, in de hoek aan het andere eind van de kamer staat één vloerlamp, waaruit een kegelvormig halogeenlicht omhoog schijnt.

‘Doe je schoenen uit,’ zegt ze met een klein stemmetje, terwijl ze haar armen als twijgjes heen en weer laat wiegen.

We staan in de hal, die uitkomt in de eetkamer. De zwartgelakte tafel doet me denken aan een plasje inkt.

Vlak daarachter zie ik de woonkamer, met een leren hoekbank, vastgezet met zwarte klembeugels die ook om mijn borstkas lijken te zitten.

Haar haar is vochtig, haar gezicht bleek. Haar hoofd lijkt alle kanten op te schieten, ze kijkt echter niet in mijn richting, vermijd mijn blik.

Ik geloof ook niet dat ik haar blik wil zien.

‘Er is iets gebeurd, Addy. Iets ergs.’

‘Wat is dat daar?’ vraag ik uiteindelijk, met mijn ogen strak op de bank gericht. Het voelt alsof de bank leeft, alsof het zwarte leer op en neer gaat, als het schild van een kever.

‘Wat is er?’ zeg ik, met iets luidere stem. ‘Zit daar soms iets achter?’

Ze weigert te kijken, en ik weet genoeg.

Eerst zie ik, als ik naar de vloer kijk, een pluk haar op het tapijt liggen.

Dan, als ik nog een stap zet, zie ik meer.

‘Addy,’ fluistert ze. ‘Addy... is het wat ik denk dat het is?’

1

VIER MAANDEN GELEDEN

Na een wedstrijd kost het zeker een halfuur onder de douche om alle haarlak eruit te krijgen. Alle glitters af te schrapen. Dat laatste diep genestelde schuifspeldje uit je haar te graven.

Soms sta je zo ontzettend lang onder die hete straal, naar je lichaam te kijken en je kneuzingen te tellen. Alle gevoelige plekken aan te raken. Naar de draaikolk bij je voeten te kijken, de rondwervelende glitter. Als een zeemeermin die haar schubben verliest.

In feite ben je vooral bezig met je hartslag tot rust te brengen.

Je denkt: *dit is mijn lichaam, en ik kan het dingen laten doen, ik kan het pirouettes, salto's en vluchten laten maken.*

Daarna ga je voor de stomende spiegel staan, en de fuchsiakleurige strepen zijn eraf, de wimpers ontglitterd.

Je ziet eruit als helemaal niemand.

In het begin was cheerleaden gewoon iets om mijn dagen mee te vullen, dat gold voor ons allemaal.

Als meisje van tussen de veertien en achttien moet je iets hebben om al die tijd mee te doden, dat eindeloze, rusteloze gewacht, ieder uur, iedere dag, tot er iets – wat dan ook – zal gaan beginnen.

‘Er is iets gevaarlijks aan de verving van tienermeisjes.’

Dat zei Coach een keer, op een herfstmiddag lang geleden, terwijl de scherpgetande bladeren om onze voeten dwarrelden.

Maar ze zei het niet op het toontje van een moeder of lerares of het schoolhoofd of, erger nog, een mentor. Ze zei het alsof ze het wíst, en het begreep.

Al die vage beelden van cheerleaders die ronddartelen in de kleedkamer, met hun pompons voor hun naakte, ontluikende borstjes. Al die talloze fantasieën en vieze jongensdromen, zijn allemaal ergens wel waar.

Het komt vooral neer op veel lawaai en zweet, de baldadigheid van gekneusde en gebutste meisjeslichamen, pijnlijke voeten van het stampen op de vloer, rood geschaafde ellebogen.

Maar het heeft ook iets heel moois, wij zo met z'n allen in die krappe, vochtige ruimte, veiliger dan waar ook ter wereld.

Hoe meer ik het deed, des te meer het bezit van me nam. Ik werd er minder onverschillig door. Het gaf een ruggengraat aan mijn ruggengraatloze leventje en die ruggengraat spreidde zich uit naar mijn wervelkolom, ribben, sleutelbeenderen, en hield mijn nek rechtvereind.

Het was iets. Zeg niet dat het niet zo was.

En Coach was degene die het ons allemaal gaf. Vóór haar hadden we het nooit gehad. Dus kun je het me kwalijk nemen dat ik het wilde vasthouden? Ervoor wilde vechten, tot het bittere eind?

Zij was degene die mij een blik bood op alle duistere wonderen van het leven, het echte leven, het leven waar ik tot dan toe alleen nog met een schuin oog naar had gekeken. Had ik ooit wel iets gevoeld, voordat zij me liet zien wat het betekende om echt iets te voelen? Met gebalde vuisten duwde ze tegen alle uithoeken van haar benauwde wereld aan en liet me zien wat het betekende om te leven.

En dit ben ik, Addy Hanlon, zestien jaar, met mijn lange, steile haar en mijn huid zo strak als elastiek. Ik sta op de vloer van de gymzaal, met mijn beste vriendin Beth naast me, een kersenrode glimlach om onze mond, bruin gesprayde benen en paardenstaarten die synchroon op en neer wippen.

Moet je zien hoe ik mijn ogen sluit, alsof het allemaal gewoon te veel is om te bevatten.

Ik was nooit zo'n tiener met een masker op, met continu kauwgom in haar mond, rollende ogen en diep gezucht. Zo'n meisje ben ik nooit geweest. Maar ik kende die meisjes wel. En toen zij erbij kwam zag ik al hun maskers afvallen.

Vanbinnen zijn we allemaal hetzelfde, toch? Allemaal willen we dingen die we niet begrijpen. Dingen die we niet eens kunnen benoemen. Het is zo'n diepgeworteld verlangen, als een boei om ons hart.

Dus moet je me hier nou zien, in de kleedkamer vlak voor de wedstrijd.

Ik veeg het stof en de tapijtpluisjes van mijn spierwitte tennisschoenen. Zelf gebleekt met rubberen handschoenen en een dichtgeknepen neus, een beetje duizelig van de chloorlucht, en ik ben er verzot op. Ik voel me er sterk door. Het zijn de schoenen die ik heb gekocht op de dag dat ik door de selectie kwam.

2

FOOTBALLSEIZOEN

Haar eerste dag. Aandachtig bekijken we haar allemaal, met onze hoofden een beetje scheef. Sommigen van ons, misschien ik ook wel, slaan onze armen over elkaar.

De Nieuwe Coach.

Er is zoveel wat we in ons op moeten nemen en op de weegschaal moeten leggen, die stevast neigt naar minachting. Haar lengte, nog geen een meter vijfenzestig, haar voeten naar buiten gedraaid als een danseres, een loeistrak lichaam, gebronsde sleutelbeenderen die duidelijk zichtbaar zijn onder haar huid, hoog voorhoofd. De scherpe randjes van haar glanzende boblijn, als je goed kijkt kun je precies zien waar de schaar heeft geknipt (heeft ze het vanochtend laten doen, voor school? kennelijk stond ze enorm te trappelen). De manier waarop ze haar kin omhooghoudt, doet alsof het een aanwijsstok is die dan weer de ene, dan weer de andere kant op wijst, terwijl ze ons blijft aankijken. En boven alles haar buitengewone schoonheid, helder en klinkend als een klok. Die komt hard bij ons aan. Maar we laten ons er niet door van de wijs brengen.

Allemaal staan we met hangende schouders een beetje te lummen, terwijl onze zakken tingelen en onze vingers flitsen – Hoe oud denk jij? Check dat fluitje, tsss – de berichtjes vliegen heen en weer tussen onze hikkende telefoons. We geven niets weg, ze krijgt alleen glazige blikken en neerhangende hoofden, want we zijn bezig met belangrijke telefoonzaken.

Wat moet dit pittig zijn voor haar.

Maar ze blijft staan, met haar rug zo recht als een drilsergeant, en heeft de baldadigste blik van ons allemaal.

Met haar ogen gaat ze de grillige rij af, ze staat ons te keuren Ze staat ons allemaal te keuren, stuk voor stuk. Ik voel hoe haar ogen me aan flarden scheuren – mijn O-benen, of de losse plukken haar in mijn nek, of mijn slecht zittende beha – terwijl ik sta te draaien en te frunniken en geen moment zo relaxed ben als ik zou willen zijn. Zoals zij.

‘Vis zou haar in één hap wegwerken,’ mompelt Beth. ‘Ze zou echt twee keer in Vis passen.’

Vis was onze bijnaam voor Coach Templeton, de laatste coach. Die vrouw van behoorlijk middelbare leeftijd, met het gedrongen, stevige lijf van een semi-actieve bruinvis, rond en soepel, en met haar eeuwige gouden oorknopjes, poloshirt met zachte kraag en lompe sportschoenen met dikke zolen. Steevast had ze een versleten collegeblok in haar handen geklemd, waarin oefeningen in een priegelhandschrift waren neergepend . Dat stamde nog uit de tijd dat cheerleaders hun pomponnetjes gewoon een beetje rondzwaaiden en hoog, hoger, hoogst stootten. Sis-boem-nog-wat.

Met haar ongelukkige mond slapjes om haar fluitje, bracht Vis haar uren grotendeels achter haar bureau door, waar ze zat te patiencen. Door de luxaflex van het raam van haar kantoortje konden we de wapperende kaarten zien omdraaien. Ik had bijna met haar te doen.

Ze had het allang opgegeven, Vis. Elke jaar weer een nieuwe groep meisjes, die elk jaar arroganter werden, een steeds grotere mond hadden en nog schaamtelozer waren dan de vorige.

Wij meisjes, wij waren haar compleet de baas. Met name Beth. Beth Cassidy, onze captain.

Ik, sinds jaar en dag haar luitenant, al vanaf mijn negende bij de junior-cheerleaders. Haar rechterhand, haar *fidus Achates*. Zo noemt ze me, dat ben ik. Iedereen gaat opzij voor Beth en daarmee ook voor mij.

En Beth doet waar ze zin in heeft.

Eigenlijk hadden we helemaal geen coach nodig.

Maar nu krijgen we dit. Dit.

Vis was op stel en sprong afgevoerd naar het moerassige Florida

om voor de ongeplande baby van haar tienerkleindochter te zorgen, en nu is zij er.

De nieuwe.

Het fluitje bungelt tussen haar vingers, als een bedeltje, een amulet, en ze is niet van plan met zich te laten sollen.

Dat straalt ze aan alle kanten uit.

‘Hallo,’ zegt ze, met een zachte maar vaste stem. Ze hoeft hem niet te verheffen. In plaats daarvan buigt iedereen zich naar haar toe. ‘Ik ben Coach French.’

En ik lust jullie rauw, flikkert er op mijn telefoon, de telefoon die ik in mijn hand verstopt houd. Beth.

‘En ik kan wel zien dat er flink wat werk aan de winkel is,’ zegt ze, terwijl haar blik op me inzoomt. Mijn telefoon voelt als een sirene, een doelwit.

Nog steeds voel ik hem trillen in mijn hand, maar ik kijk er niet naar.

Voor haar staat een plastic opbergkrat. Met één voet tilt ze elegant het deksel ervanaf en duwt het omver, waardoor er allemaal zaalhoockeypucks over de glimmende vloer rollen.

‘Hierin,’ zegt ze, en trapt het krat onze kant uit.

Met z’n allen kijken we ernaar.

‘Volgens mij passen we daar nooit allemaal in,’ zegt Beth.

Coach kijkt Beth aan, met een gezicht even blanco als het basketbalbord boven haar.

Het moment duurt lang, en Beth wrijft piepend met haar vingers over het parelkleurige hoesje van haar telefoon.

Coach geeft geen sjoege.

De telefoons, ze vallen, stuk voor stuk. Die van RiRi, Emily, Brinnie Cox en de rest. Die van Beth als laatste. In snoepjeskleuren, een voor een het krat in. Klik, klak, kletter, een tjirpend gerinkel van belletjes, vogelgeluiden, discobeats, dat uiteindelijk verstomt.

Daarna heeft Beth een blik in haar ogen. Ik kan nu al zien hoe het voor haar zal uitpakken.

‘Colette French,’ gniffelt ze. ‘Klinkt als een pornoster, eentje met klasse die geen anaal doet.’

‘Ik heb van haar gehoord,’ zegt Emily, nog steeds een beetje giechelig en buiten adem van de laatste set loopoefeningen. We staan allemaal te trillen op onze benen. ‘Ze heeft het team van Fall Wood helemaal naar de landelijke halve finale weten te brengen.’

‘Halve finale. Halve. O. Wat. Spannend,’ zegt Beth monotoon. ‘Wat een droom.’

Emily laat haar schouders hangen.

Eigenlijk doet niemand van ons aan cheerleaden voor de roem, de prijzen, de wedstrijden. Misschien hebben we allemaal wel geen idee waarom we het überhaupt doen, behalve dan dat het een welkome afleiding is van de routine en kwellingen van de dagen op school. Je draagt dat jasje als een soort pantser. De wedstrijddagen, de zwaaiende rokjes. Wie kan je wat maken? Niemand.

Mijn vraag luidt als volgt.

De Nieuwe Coach. Wist ze die eerste week, toen ze naar ons keek, door dat glanzende haar en die glimmende benen heen te prikken, verder te kijken dan onze glitterwenkbrauwen en grote meisjesmonden? Door dat alles heen te prikken en te zien wat eronder schuilging, al onze ellende, hoe we onszelf haatten, maar alle anderen nog meer? Wist ze daardoorheen te prikken en iets anders te zien, iets wat doodsbang en echt was, iets wat er klaar voor was om getransformeerd, binnenstebuiten gekeerd, gemaakt te worden? Zag ze dat ze ons kon maken, haar handen in ons met glitter bestrooide binnenste kon steken en ons kon vormen tot schitterende tienerglatioren?

3

WEEK EEN

Het gebeurt niet van de ene op de andere dag. Het is geen plotse-linge omwenteling.

Maar die week weet de Nieuwe Coach iedere dag onze interesse vast te houden – een hele prestatie.

We staan toe dat ze ons drilt, rennen ons een slag in de rondte. We laten al onze choreografieën aan haar zien en houden onze klappen strak en onze flikflaks soepel.

Dan laten we haar onze meest geprezen choreografie zien, de afsluiting van het afgelopen seizoen vol salto's en spreidhoeksprongen, en we eindigen op het punt waar we met z'n allen Beth in een split optillen, met haar armen als een V boven haar hoofd.

Coach lijkt bijna te kijken, met haar voet op de dreunende getto-blaster.

Dan vraagt ze of dat alles is.

'Maar iedereen vond dat nummer echt supergoed,' piept Brinnie Cox. 'We moesten het bij de diploma-uitreiking zelfs nog een keer doen.'

Allemaal willen we dat Brinnie haar kop houdt.

Coach, ze is gewoon strakker, sneller dan we hadden verwacht, wat duidelijk te merken is in die eerste week. Ze staat voor ons met een licht, maar enorm standvastig lichaam.

Ze laat zich niet door ons van de wijs brengen, wat ons nogal verbaast.

Iedereen laat zich door ons van de wijs brengen, niet alleen Vis, maar de hele eindeloze, trieste stoet van invaldocenten, stoffige aardrijkskundeleraren en rimpelige mentoren.

Laten we wel wezen, wij zijn het enige sprankje leven in deze hele graftombe van een school, met haar verlaagde plafonds en glazen bakstenen. Wij zijn het enige wat beweegt, ademhaalt, in het rond springt.

En dat weten we maar al te goed. We stralen het aan alle kanten uit.

Moet je hen zien, horen we ze – iedereen – zeggen als we op de dag van een wedstrijd met grote stappen door de gangen lopen, als een kudde, met onze paardenstaarten die heen en weer wiegen en onze rokjes die fonkelen als diamanten.

Wie denken ze wel niet dat ze zijn?

Maar wij weten precies wie wij zijn.

Net zoals Coach weet wie zij is. Je ziet het aan haar onverschilligheid en lef. Zo niet bezig met onze nonsens. Die verveelt haar. Een verveling die ons bekend voorkomt.

Meteen vanaf het begin lag ze al op ons voor, hoewel – of omdat – ze nergens om vraagt, het haar allemaal geen bal interesseert. Niet omdat ze het zo vervelend vindt, maar gewoon omdat we niet interessant genoeg voor haar zijn.

Nog niet, tenminste.

De tweede dag neemt ze een stukje buikvet van Emily tussen haar vingers. Met grote ogen rekt Emily met de pronte borstjes haar armen lusteloos uit in een enorme gaap. O, dit riedeltje kennen we maar al te goed, dit riedeltje waarvan mevrouw Dieterle gaat steigen en waarvan meneer Callahan rood wordt en zijn benen over elkaar slaat.

De hand van Coach verschijnt uit het niets en gaat naar de plek die ontbloot wordt doordat Emily's hemdje omhoog wordt getrokken. Ze trekt aan het babyvet en geeft er een harde draai aan. Zo hard dat Emily's mond ervan openspringt. Ze brengt een piepegeluidje voort, waardoor ze wel wat weg heeft van een knijpspeeltje.

'Doe er wat aan,' zegt Coach, en gaat met haar blik van de huid tussen haar vingers naar Emily's geschrokken ogen.

Doe er wat aan. Recht voor zijn raap.

Doe er wat aan? Doe er wat aan? Even later zit Emily in de kleed-

kamer te huilen, en staat Beth te rollen met haar ogen, haar hoofd, haar nek, in wrevelige rondjes.

‘Dat soort dingen mag ze toch helemaal niet zeggen, of wel?’ jammert Emily.

Emily, met haar borsten als ballonnen en de wellustige heupen, de grote vreugde van alle jongens als ze met ogen op steeltjes haar gang volgen, hun nek bijna verrekken in de gang om dat cheerleaderrokje maar op en neer te zien dansen.

Al die posters en mededelingen van de overheid en presentaties bij verzorging over lichaamsbeeld. Al die waarschuwingen dat de bloedvaatjes in je gezicht kunnen knappen en je slokdarm kan scheuren als je je iedere avond blijft volstouwen met marshmallows terwijl je weet dat ze ook weer omhoog zullen komen, jij triest en zwak meisje dat je bent.

Dan mág Coach toch zeker niet tegen een meisje zeggen, een gevoelig tienermeisje vol onzekerheden over haar lichaam, dat ze iets moet doen aan het zachte plooijsje om haar middel? Nou?

Dus wel.

Coach mag alles zeggen.

En daar hangt Emily, boven de toiletpot na de training, en smeekt me om haar een trap in haar maag te geven zodat ze de rest eruit kan gooien, al dat *cookie dough*-ijs en die frisdrank, waarvan de geur me doet kokhalzen. Emily, een meisje dat geheel en al bestaat uit donuts, kaaspoeder en haribo.

Ik trap, ik doe het.

Zij zou hetzelfde voor mij hebben gedaan.

Op woensdag zegt Brinnie Cox dat ze er misschien wel mee gaat kappen.

‘Ik krijg het niet voor elkaar,’ pruilt ze tegen Beth en mij. ‘Hoorde je bij de afsprong mijn hoofd op de mat neerkomen? Volgens mij deed Mindy het expres. Voor een *base* is het allemaal geen probleem. Haar lichaam is net één groot brok rubber. Wij zijn helemaal niet getraind voor stunts.’

‘Daarom tráínen we nu ook voor stunts,’ zeg ik. Ik weet dat Brinnie veel liever met pomponnetjes zou schudden, met haar heu-

pen zou wiegen en op haar billen zou tikken tijdens de wedstrijd-pauze, of eigenlijk altijd wel.

Beth en ik hebben Brinnie altijd het meest gepest, uit pure irritatie. ‘Ik kan die grote tanden en die kippenbeentjes van haar niet uitstaan,’ zei Beth altijd. ‘Haal haar hier weg.’

Een keer, toen we aan onze dubbele hoeksprongen werkten, begonnen Beth en ik luidkeels op de gymzaalvloer te bespreken hoe Brinnies sletterige zus was betrapt terwijl ze zat te vazen met de conciërgeassistent, net zo lang tot Brinnie naar de douches rende om daar een potje te janken.

‘Ik kan je alleen maar vertellen,’ lispelt Brinnie nu, van achter die grote tanden, ‘dat ik megakoppijn heb.’

‘Als je een bloedvat hebt gescheurd,’ antwoordt Beth, ‘zou het kunnen dat je een inwendige bloeding hebt in je hoofd.’

‘Waarschijnlijk heb je je hersens sowieso al beschadigd,’ voeg ik eraan toe. ‘Sorry, maar het is wel waar.’

‘Het kan zijn dat het bloed je hersens tegen je schedel aandrukt,’ zegt Beth. ‘Daar kun je uiteindelijk dood aan gaan.’

Brinnies ogen staan nu wagenwijd open en schieten vol. Ik weet dat we ons doel bereikt hebben.

Op de laatste dag van die eerste week roept Coach ons bij elkaar.

De bange berichtjes en belletjes vliegen over en weer. Er wordt druk gespeculeerd over inkrimping van het team, wie zou eruit vliegen?

Maar haar aankondiging is simpel.

‘Voortaan is er geen captain meer,’ zegt ze, terwijl ze voor ons staat.

Iedereen kijkt naar Beth.

Ik ken Beth al vanaf de kleuterschool, sinds we op zomerkamp tegen elkaar aankropen in onze slaapzak, sinds we voor het eerst bloedbroeders werden. Ik ken Beth en kan elke opgetrokken wenkbrauw van haar duiden, ieder tapje van haar teen. Ze heeft voor sommige dingen – wiskunde, gangpasjes, haar moeder, stopborden – een onwrikbare minachting, die haar iets hardt geeft.

Een keer heeft ze haar moeders tandenborstel in de wc gepleurd en

ze noemt haar vader ‘de Mol’, hoewel niemand van ons precies weet waarom ook alweer, en dan was er ook nog die keer dat ze onze gymlerares een kutwif noemde, hoewel niemand dat kan bewijzen.

Maar ze heeft ook andere kanten waar niemand iets van weet.

Ze rijdt paard, houdt er een geheime collectie erotische literatuur op na en heeft met haar een meter tweeënvijftig de sterkste benen die ik ooit heb gezien.

En daar kan ik ook nog het volgende aan toevoegen: in de tweede, of nee, de zomer daarna, plaatste Beth haar smalende kleine-meisjesmondje op Ben Trammel, je weet wel waar. Het staat nog op mijn netvlies gebrand. Grijnzend duwde hij haar hoofd omlaag en greep haar bij haar haren vast, alsof hij met zijn blote handen een forel had gevangen, en iedereen kwam erachter. Ik hield mijn mond. Mensen hebben het er nog steeds over. Ik niet.

Ik heb nooit geweten waarom ze dat deed, net zomin als een hoop andere dingen die ze sindsdien heeft gedaan. Ik heb het haar nooit gevraagd, zo zijn wij niet.

Wij oordelen niet.

Maar het belangrijkste aan Beth is dit: sinds jaar en dag is ze onze captain, al vanaf de junioren, toen in de brugklas, vervolgens bij de Junior Varsity en nu bij de wedstrijden.

Beth was altijd onze captain en ik haar stoere luitenant, vanaf de dag dat zij en ik, na drie weken samen flikflakken in haar achtertuin, samen door de selectie kwamen.

Zij was ervoor in de wieg gelegd, en het was voor ons niet meer dan logisch.

Soms denk ik wel eens dat Beth alleen nog naar school komt omdat ze captain is, dat dat de enige reden is dat ze zich überhaupt met ons, met wat dan ook, bezighoudt.

‘Ik zie gewoon niet het nut in van een captain. Ik zie niet wat het jullie heeft opgeleverd,’ zegt Coach, terwijl ze haar ogen over Beth laat gaan. ‘Maar bedankt voor je diensten, Cassidy.’

Lever je badge en wapen maar in.

Iedereen staat zenuwachtig met haar gympen te tappen en RiRi staart theatraal naar Beth, verrekt zowat haar nek om haar reactie te zien.